

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui se excusat invitatum, accusat invitantem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Matth. 9. nostri figura Sacramenti? Vide apud Matthæum recens conversum, ut Publicanos & peccatores secum admittit, ut murmurantes propterea Pharizæos compescit, ut se medicum profiteretur, quo non sit opus valentibus sed malè habentibus: quid expressius ad illam quam in altari nobis exhibet, indicandam benignitatem? Quoties verò tam sæpe observatur, num more Pharizæico manus laver, dum cibum sumit, docetque potiore interni status quàm externi deducendam esse rationem: quid propius ad dignum & probatum Sacramenti usum? Ubinam verò Zachæi aut Magdalenzæ melioribus antea facturam vitæ refarciunt consiliis, quàm in hoc sacro convivio?

Luc. 7. 19. Ne porrò longius diffundatur oratio, subsistamus in aperta nobis hodie cujusdam principis Pharizæorum domo, ubi recumbens Dominus, insignem illam de cœna magna parabolam cœpit enarrare, quâ certè nihil opportunius, sive ad frequentem, sive ad dignam Sacramenti participationem commendandam. Sicut enim à frequenti, sic à digno communionis usu, multis suis avocantur domesticis rebus seu potius rerum cupiditatibus, aut aliis præteritis causis, quibus suo modo respondent invitati Domino, rogo te, habe me excusatum. Quas tamen causas & excusationes omnino nullas esse prima hæc demonstrat.

VERITAS PRACTICA.

Qui se excusat invitatum, accusat invitatum.

RATIO EST, Quia qui se excusat invitatum ad cœnam seu ad frequentem communionem, præterit justam excusationis suæ causam.

Sed cum invitat Dominus, non potest justa præteriti excusationis causa, nisi simul accusetur invitans.

Ergo qui se excusat invitatum, accusat invitatum. Quod cum sit manifestè impium, cavenda talis excusatio, & audiendus Christus, quibus ille cumque modis nos ad cœnam suam vocet.

I. PUNCTUM.

Matth. 20. **Q**UID est quod vocati ad vineam operarii cum essent otiosi, dixerunt se excusantes; Nemo nos conduxit; vocati verò ad cœnam magnam non negarunt nec dissimularunt se vocatos, sed rogarunt se excusari, quasi non possent ire, quò vocarentur, suis implicati negotiis, & domesticis distenti curis?

Digna certè quæ primo in aditu consideretur observatio; nam aliud est, se excusare quod non sis invitatus; & aliud, quod invitatus non possis ire commodè quò vocaris. Excusant se operarii, quòd non sint vocati, nec arguuntur, quia revera donec omnibus constet sua vocatio certum in vitæ statum, atque illum præcipuè qui vineæ nomine designatur, non possunt illum securè aggredi; neque is tam evidenter status omni constat ætati. Dicunt itaque qui nondum agnoscunt certam de se Dei voluntatem, *Quia nemo nos conduxit: Sed qui vocantur ad*

cœnam, non id usurpent, non id causentur non id excusent, quia statim atque ipsa floret ætas, statim atque fides ætate discernit inter panem Sacrum & vulgarem, tam apertè patet cœnam esse in Ecclesia; quàm ipsa patet Ecclesia; tam multi porrò sunt nuntii, qui nos ad illam clarè vocent cœnam, quàm multi sunt qui cœnam magnam de qua hodie memoratur parabola, factam interpretantur mensam. Quàm sine autem illi multi, quis non videat? Et quis illos hodie nos invitantes non audiat? cum in id universam conspirare simul Ecclesiam facile possit advertere, quæ hodierna Dominica talem elegit Evangelii sui lectionem, meditationum nostrarum materia, & sacrum concionum argumentum? Cur enim hæc proponit parabolam, nisi ut Concionatores suos velut servos & nuntios provocet, qui nomine Domini denuntient omnibus, quòd quàm verum est paratam ab eo cœnam esse, tam certum sit, eum velle nos esse simul paratos ad illam frequentandam?

Illam est Sapiëntia quæ in sacris Proverbiis, *adificavit sibi domum, excidit columnas septem, immolavit victimas suas, miscuit vinum, & proposuit mensam suam, misit ancillas suas ut vocarent ad arcem: si quis est parvulus veniat ad me, & insipientibus locuta est, venite, comedite panem meum, & bibite vinum quòd miscui vobis.* Ancillas vocat quos diximus servos & nuntios, quia suaviter efficaces esse debent; & jubentur præcipuè parvulos & insipientes adhortari ut veniant, quia de his dubitari posset, atque ut omnibus pateat, neminem nisi volentem arceri, nisi volentem in peccato persistere, nisi volentem se oblati privare bonis.

Quamobrem nemo negare audeat se invitatum, sed audent invitati se multis excusare & rogare,

Apud
Molinam
Cartb.
Tract. 7.
& alios.

rogare, ut ipsorum proberent excusationes, quasi non possint, quasi non deceat, quasi non debeant; At frustra, quin & impiè; Nam dum se invitati excusant, accusant invitantem. Ita commodius videtur proponenda veritas, tum ne actum agamus, multa illa congerentes, quæ à multis referuntur de frequenti communionis usu; tum ut Evangelicæ propius inhæreamus parabolæ, in qua se invitati excusant; tum ut quàm impiè se excusent, apertius liqueat.

Sic autem manifestè declaratur: nam quisquis se excusat præ tendit justam excusationis suæ causam & rationem: præ tendit nempe se à culpa purgare vel à nota infamiæ, vel ab aliquo probro, quod sibi fortè posset objici, nisi se purgaret & excusaret. Quid niteris bonam ostendere viam tuam? Dilexisti enim absque peccato & innocens ego sum. Hoc est videlicet, quod excusatione præ tenditur, quod certè frustra contenderetur, nisi justa proferretur ratio, vel apparenter justa & probabilis aut adumbrata. Quid clarius? Narrasti quid habes ut justificeris, ECCE ego iudicio contendam tecum, eo quod dixeris, non peccavi, Id est, convincam te mendacii & fallitatis; rationes tuas evertam, nullas esse ostendam, ac proinde nullam excusationem quæ illis innititur ruinosis structuris. Adam ubi es? INTERROGAT, inquit Eucherius, Ut suis quisque responsionibus convincatur, quia licet non ignoret quod sibi vult indicari, vult tamen delinquentem etiam responsionis testimonio reum statui; hoc est, ex ore proprio judicari. Quod certè est expavescendum.

II. PUNCTUM.

Sed cum ad suam mens Dominus invitatus cœnam, non potest iusta præ tendi ratio, si ve legitima excusationis causa, nisi simul accusetur invitans.

Nam vel invitans Dominus ignorabat talem causam, vel probè noverat. Si dicas ignorasse, vide quid dicas, vide qualiter impietate obvolvatur, accusando Christum ignorantia, Nonne ad hanc vocem toto infemis corpore? Nonne iam statim cum Apostolorum Primò dices: Domine tu omnia nosti. Quod si probè noverat te legitimam reculandæ rei quam à te postulari, habere causam, facis illum imprudentem & injustum, qui à te petat quod dicis te illi non posse legitime nec justè reddere. Quantum enim est æquum & rationabile, ut quod petit, neget; tam ini- quum erit & irrationabile, quod illud à te petat.

Ioan. 11.

Itane verò de Christo sentis? Aut si de Christo ita sentis, nonne illum accusas? Nonne condemnas? quid gravius quam illum dicere vel ignarum vel imprudentem & iniquum? Quid dicemus, inquit Apostolus, Nuncquid iniquitas apud Deum? absit. Et tamen hoc est quod dicis, si cum te ad suam invitatus cœnam, te legitime dicis excusatum.

Rom. 9.

III. PUNCTUM.

NONNE hinc igitur certa & evidens est veritas, Quod qui se excusat invitatum à Christo ad cœnam, accusat Christum invitantem? Et nonne satis est potens & valida consideratio ad deprimendas illas excusationes, atque ad debitum agnoscendum celebrandæ frequentius sacræ mensæ? Nam si saltem in illa tua Communionis infrequentia, te inertia accusares, si tuum esse vitium agnosceres: aut si te saltem non excusares, quasi legitime desis invitanti, quasi non possis religiose nec rationabiliter quod à te petitur; minus grave videretur quod peccas; sed accusare Christum! Accusare Christum inscientia, qui te non posse nesciat quod à te petit; vel imprudentia simul ac injustitia, qui hoc à te petat quod non possis nec debeas! hoc certè crimen est inexpiabile. Nuncquid condemnabis me ut tu justificeris? Quasi diceret Dominus, dum te justificas, me condemnas; hoc est autem tam impium, velle Deum condemnare, ut ne hanc impietatem contrahas, te justificare desinas.

Iob. 40.

Quid hic hæres? Quid dubitas? Nonne agnoscis, utrumque quod emergit nefas? Nonne agnoscis quam sit nefarium, sic Christum accusare, quamque sit evidens te illum accusare, dum te excusas? Hoc postremum fortè dissimulabis, hoc te negabis velle, negabis te hoc agnosce. Sed audi rursum & responde, quid de illo sentias qui punit immerentes, qui poenas illis deaun- tiat quasi reis, qui se tamen reos negant. Nonne si rei non sunt, ille qui punit, injustus est? Atqui hoc est quod de Christo affirmas, si te legitime dicis excusatum, hoc est quo illum manifestè dicis injustum: nam ille est qui poenas his decernit qui se invitatos excusant, ille est qui iam eos hac poena mulctat, Nemo virorum illorum qui vocati sunt, gustabit cœnam meam. Nonne igitur aut illi rei sunt & inexcusabiles: aut si excusantur, ille injustus est; & hoc ipso quo punitos excusas, tu accusas punientem? Licet enim dici posset nullam injulitiam Deo notam injuri posse,